

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

FRISKA VINDAR

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

Pris: Postpren.: 1:60, på Exp. (minst 5 ex.) 1:50; lösn. 10 öre.

Nr 21
November 5

REDAKTION:
AXEL ANDERSSON. THEOD. ANDERSON.

Årg. 19
1915.

Arken en bild av Kristus.

Många äro de namn, som givits åt Kristus för att framställa hans person och verk från olika sidor. Många äro också de gamla testamentets förebilder, som gå ut på samma sak. Arken i syndaflo den är en sådan.

Arken gjordes i ordning vid en kritisk tidpunkt i mänsk lighetens historia. Oerhörda synder hade begåtts, orättfärdig heten var allmän, och därför stod också domen för dörren. Och liksom alla tagit del i synden, skulle alla få del av domen. Syndens lön är döden, och det var just döden, som hängde mörk och hotande över hela människosläktet. Den kom i skepnad av en vattenflod, som fördränkte den gamla jorden och dess inbyggare.

Så var det också med mänsk ligheten, när Kristus kom. Och så är det ännu för var och en, som lever utan Gud. Synd är begången, och dom följer. En frälsningens ark be höves, och vi hava även en sådan. Det är Jesus. Han frälsar sitt folk från deras synder.

Arken var förordnad av Gud. Han bestämde själv dess form och storlek. Noak hade endast att fullgöra Guds befallningar, tills arken stod där och med honom frälsningen.

På samma sätt var det med Kristus. Han föddes fram i mänsk lighetens mo derssköte, bestämd och sänd av Gud till att vara vår frälsare. Så älskade Gud vär lden, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv.

Det fanns endast en ark och därför endast ett räddningsmedel. Det hjälpte ej att klättra upp i träden eller upp på bergen. Ingen kunde heller hålla sig uppe genom simning under den långa tid, floden varade. Den enda räddningen var att gå in i arken.

Det finnes icke heller mer än en frälsare. Vilja vi bliva hulpna ur syndens fara, måste vi vända oss till honom. Det är Jesus. Det finnes icke något annat namn, givet åt människorna, i vilket de skola varda saliga.

Arken var också en trygg tillflyktsort. Ingen, som gick in i den, omkom. Både människor och djur voro i trygghet där, medan den stora flodens vattenmassor fördränkte jorden.

Hos Jesus är det också säkert. Ingen skall rycka dem, som äro hans tillhörighet, från honom. Inga makter i världen, hur väldiga de än må vara, kunna skilja oss från Kristus. Sant säger skalden:

Vid Jesu hjärta är min vilostad,
min trygga hamn, där jag kan vara glad.
Hur häftigt livets stormar rasa må,
den hamnen är beständigt lugn ändå.

Ingen, som tror på Jesus, skall komma på skam. Den som tror på honom har evigt liv och kommer icke i dom utan har övergått från döden till livet. Men den som icke tror Sonen, skall icke få se liv, utan Guds vrede bliver över honom. Utan Kristus finnes ingen räddning, men var och en, som åkallar hans namn och tror på honom, skall varda frälst.

Det fanns nog åtskilligt, som Noak och hans anhöriga måste lämna efter sig, när de gingo in i arken. Det var släktingar och vänner, hus och hem, boskaps-hjordar och annat, som utgjorde deras egendom. I arken fanns det rum nog för vad som behövdes till räddning, men ej för någonting därutöver.

Det finns rum hos Jesus för var och en, hur ringa* eller fattig han än må vara. Ingen, som kommer till honom, kastar han ut. Och dock kan det hända, att, om du vill ingå i den frälsningsark, som heter Jesus Kristus, du blir tvungen att lämna mycket, som du nu har intresse av och ej tycker dig kunna undvara. Men pläga icke människor offra allt för att rädda det lekamliga livet? Huru mycket hellre böra vi då ej lämna allt, som kan hindra oss från att vinna det andliga och eviga livet.

Det kom en stund, då arkens dörr stängdes till, och ingen fick inträda mer. Det kommer också en stund, då frälsningens dag är förbi, då brudgummen och de som äro redo, gå in tillsammans i bröllopssalen, och dörren tillstänges. Det gäller därför att skynda nu i dag, innan dörren slås till och floden kommer. Gud giv oss alla nåd att så göra!

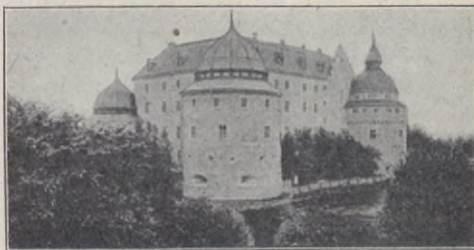
A. A—n.

Engelbrekts frihetskamp.

En strid för rätt och rättfärdighet.

För U. F. V. Av kand. *Matteus Larsson.*

Örebro slott. Engelbrekts residens.

I.

Från urminnes tider har i den friborne svenske mannens åskådning ingått ett livligt medvetande om plikten att skydda rätt och rättfärdighet. Redan innan ännu kristendomens ljus trängt in i vårt land, hyllade våra förfäder sanningens och rättfärdighetens principer, och de sökte följa dem så långt de då förstodo och kunde. Inom varje landskap samlades fordom de fria männen omkring den grånade lagmannen på tingshögen för att stifta lag och hävda rätt och rättfärdighet. Men tiderna förändrades. De olika landskapen samman-slötos snart till ett helt, till ett rike. De vid tingen samlade bondeskarorna vöro då ej längre lämpliga att fungera som den lagliga ordningens och rättens upprätthållare. Det tillkom nu i stället konungen att med sina råds-herrars tillhjälp över hela riket »rättvisa och sanning styrka». Men understundom hände det, att konungen icke blott glömde sin plikt utan även självvåldigt och egenmäktigt bröt mot rikets lagar. Den levande rättskänsla, som bodde i våra förfäders bröst, krävde då av varje enskild medborgare att såsom fordom vid tinget med vapen i hand själv värna lag och rätt och hävda sanning och rättfärdighet.

Det är från denna synpunkt man måste se den frihetskamp, Engelbrekt ställde sig i spetsen för. Det var ej ett uppror mot den bestående samhällsordningen, mot lag och rätt. Det var i stället till försvar för den ursvenska friheten, lagen och rätten, till försvar för rättfärdighet och rättvisa, Engelbrekt trädde fram och blev vår ädlaste och störste frihetskämp.

Låt oss kasta en blick tillbaka på det tillstånd, Sverige befann sig i på 1430-talet, och vi skola snart finna, vad den Engelbrektska resningen innebar.

Genom den s. k. Kalmarunionen var Sverige förenat med Danmark och Norge till ett enda rike. Över de tre länderna regerade Erik av Pommern, den danske konungen, en maktlysten och samvetslös vekling. Han gjorde allt för att undertrycka vårt land och böja det under Danmarks alltmera övertagande välde. Det är nästan rörande att höra talas om den djupa förnedring, Sverige befann sig i på den tiden. Mot eden, konung Erik svurit det svenska folket, att »rike sitt styra med inländska män och ej utländska», insatte han danskar och tyskar till fogdar och slottsherrar i vårt land. Redan detta var ju ett groft brott mot rätt och lag. Men

Engelbrektsstatyn i Örebro.

vad värre var, de främmande fogdarna voro vana vid sydländska seder och bruk och behandlade den fria svenska allmogen på ett i högsta grad grymt och godtyckligt sätt. Uppvändes av en eller annan orsak fogdens vrede mot någon av bönderna, var det mycket vanligt, att den olycklige helt enkelt kastades i fångtorner eller straffades på ett ännu grymmare vis. Vid Gullspångsälvens utlopp i Vätern finnas två större stenar, som skjuta upp över vattenbrynet. De kallas »fängelsestenarna». Det berättas, att fogden på det närbelägna Agneholms slott på dessa lät utsätta bönder, som blivit föremål för hans misshag. Där kunde de få sitta och svälta dag och natt i köld och regn.

De redan förut dryga skatterna lät konung Erik ytterligare öka. Men icke nog därmed. Han befallde, att skatten hädanefter skulle utgå i reda penningar och icke såsom förut in natura. Men de arma bönderna, som voro i fullkomlig saknad av klingande mynt, lyckades till slut utverka hos fogdarna att få betala sin skatt med varor. Dessa samvetslösa bovar beräknade emellertid varornas värde så lågt, att skatten fördubblades, ja mångdubblades. Kunde bönderna ej lämna tillräckligt med varor, tog man ifrån dem dragare och lösegendom. Nöden blev härigenom allt större. Mången måste gå från gård och grund. Men de, som stoppade fickorna fulla, det var fogdarna.

Värst beryktad är fogden över Väst-

manland och Dalarne, Jösse Eriksson. Han var ett verkligt odjur i människohamn. Hemska äro skildringarna om hans omänskliga grymhet. Det berättas, att, då fem bönder kommo till honom och beklagade sin nöd, han lät hänga upp dem över en eld, så att de sakta brändes till döds. Då bönderna berövats sina dragare och ej kunde utföra sina dagsverken åt fogden, lät han spanna dem själva för plojen och piska dem som djur. Kvinnorna spändes för höllassen, där de fingo draga, tills de stupade.

Sverige stod på undergångens brant. Folket var nära att förlora både politisk självständighet och medborgerlig frihet. Det var på väg att sjunka ned i slaveri och elände. Men när nöden var som störst, var befrielsens timma slagen.

»Gud väckte upp den lille man,
som till det verket brukas kan
och gav honom kraft och snille»,

sjunger en av Engelbrekts samtida, som i ett skönt kväde bringat frihetshjälten sin hyllning. Ur ett fullkomligt okänt föregående liksom väcktes han upp till att utföra en ädel gärning i rättens och rättfärdigheten tjänst. Hans uppträdande påminner ock i mångt och mycket om domarnas frihetsstrider i gamla testamentet. Och liksom deras blev också Engelbrekts verksamhetstid kort. Men hans livsverk är ett av de största, historien känner.

Sångarbön.

Efter J. S. Welhaven av Axel Johansson.

*Dig, den Ende, vill jag lova
för de skatter, du mig gav.
Låt mig i ditt hägn få sova,
när min sång har tystnat av!
Gud, allt högre slår mitt hjärta
av osäglig fröjd och smärta
inför livets stora gåva.*

*Må min sångarkrans då slungas,
varda stoft på glömskans kust!
Till min grav skall nå de ungas
glada sång i vår och lust.
Säll vill då min själ sig svinga,
där de höga hymner klinga,
som till himlens harpor sjungas.*

Några bilder från sjukstugan för kvinnor i Macheng, Kina.

För U. F. V. Av Judit Wahlquist.

II.

Det är mottagningsdag för sjuka på stationen i Macheng. Bland andra, som kommit för att få bot för olika åkommor, är en kvinna. Innan vi gingo ner för att börja mottagningen, kom nämligen bibelkvinnan och sade, att en kvinna kommit, på vilken båda fötterna nästan förruttnat. Hon var i sanning bedrövlig att skåda, där hon satt kvar i bärstolen. På fötterna voro halva fotbladen och tårna förvandlade till stora, illaluktande sår och fötterna och benen ända upp till knäna svullna till två gånger naturlig storlek. Kroppen var för övrigt mager som ett skelett, och i det bleka, smala ansiktet kunde man tydligt läsa en lång tids svårt lidande och sorg. På gården hade samlats en liten skara folk, både män och kvinnor, men på ett visst avstånd från bärstolen, ty fastän det var ute i fria luften, luktade det lång väg av såren. Alla sade: »Ja, för henne finns säkert ingen bot. Inte kan frun tvätta och lägga förband på dessa fötter, som lukta så förskräckligt.»

Av hennes man, som även var med, fingo vi veta, att de bodde 70 li härifrån, omkr. $3\frac{1}{2}$ sv. mil, och att hon varit sjuk åtta månader. Många kinesläkare hade försökt sin konst på henne, men all deras medicin hade ej kunnat hjälpa utan blott förvärrat det onda. Så fingo de i november månad 1914 höra om »evangelii kapell» i Macheng, och när allt annat hopp var ute, kommo de hit.

Vi rådgjorde först en stund med varandra, min man och jag, och beslöto, att, om de voro villiga därtill, skulle hon få bo i sjukstugan, och vi skulle göra, vad vi kunde,

Miss onsstationen i Macheng.

för henne. De voro strax villiga och hade även med sig pengar till mat och medicin för en månad. Så buro de då bärstolen till sjukstugan.

De omkringstående uttryckte sin förvåning över, att vi togo emot denna kvinna. Kineserna ha nämligen sällan själva något hjärta för de lidande. Ofta får man se dem stå och skratta, när någon jämrar sig för en liten operation eller omläggning, som kan vara smärtsam nog. De, som lärt känna Herren, den store människovännen, utgöra dock glädjande undantag. I deras hjärtan har tänts en gnista kärlek och medlidande till medmänniskorna.

En säng gjordes i ordning, och efter ett grundligt fotbad, och sedan fötterna blivit omlagda, tillsade jag kvinnan att lägga sig. »O», sade hon, »jag har ej legat i en säng på tre månader utan har suttit på en stol dag och natt, och på månader har jag ej kunnat sova. Jag kan ej ligga, låt mig sitta här på stolen.» Jag försökte övertala henne att åtminstone göra ett försök att lägga sig, »ty», sade jag, »fötterna bli aldrig bra, om ni jämt sitter och har dem på golvet.» — »Tänk, frun, jag har sovit i natt», voro de första ord hon hälsade mig med, när jag följande morgon kom för att se om henne. Och de matta ögonen lystes upp av en hoppets stråle. Väl blev det ännu gråt och jämmer, varje gång baljan för fotbadet och skålar och flaskor för omläggning kom fram, men för varje dag lade svullnaden sig, och såren renades. Jag vågar säga, att glädjen häröver var lika stor för mig som för kvinnan, ty mitt hopp om hennes återställande var ej stort. Förskräckliga sår och hem-

ska sjukdomar har jag sett här i Kina men knappast något värre än dessa fötter. Min klenstro kom dock på skam, och varje dag tackade jag Herren, som hörde våra böner och hjälpte, så att den stackars kvinnan blev bättre dag för dag.

En dag fick jag höra en kineskvinnas gråt. Och då jag gick ut på verandan för att höra, var det kom ifrån, förstod jag, att det var kvinnan i sjukstugan. Jag gick dit för att få reda på, vad som felades henne. Det var vid tanken på sin lille 2 år gamle gosse där hemma, hon grät. Jag sökte trösta henne, så gott jag kunde, och föreställde henne, vilken glädje det skulle bli, när hon, frisk och duktig, finge komma hem.

Varje kväll vid aftonbönen lyssnade både hon och de övriga patienterna så gärna till berättelserna om Jesus. En liten sång lärde hon sig också.

Efter tre veckor kunde hon börja stödja på fötterna och efter sex gick hon hem, alldeles obehindrat, iklädd strumpor och skor. Hela hennes utseende var förändrat. Ansiktet, förr så blekt och sorgset, hade fått både hull och färg samt lyste av glädje och lycka. Det var med tårdränkta ögon vi sade varandra farväl för att kanske aldrig mera åter ses på denna jord. Mina varma böner följa henne, och jag vill så gärna hoppas att en dag få möta henne bland den frälsta skaran.

Aftonlugn efter sommarregn.

Stämningbild av O—r N.

akta, så sakta har solens gyllne klot dalat. I blekröd brand stå serla skyar. Luften är sval, ren, välluktsmättad. Vindarna vila. Fjärdens små glittrande vågor slå sakta mot den härligt grönskande, av blomsterångor skönt doftande stranden. Den vingade sångarskaran, nyss så munter, har somnat med näbben under vingen där borta i skogsdungens dunkel. Blommornas kalkar stå ödmjukt böjda, liksom ville de bringa Skaparen sin hyllning för den vederkvickelse de erhållit och varom stora kristallklara droppar ännu så ljuvligt vittna.

Så har du då kommit, härliga afton! Och dagens ävlan är slut, dess sorl håller på att förtona likt rullande vågor mot fjärran strand. O, du underbara aftonlugn, du heliga kvällsfrid! Skön är du, då du nalkas, bjudande ro och vila!

Ur de fallande skuggorna träda mig många bilder till mötes, bilder så underbara och mångskiftande. Och så komma känslorna, sällsamma och mäktiga.

Jag gripes av en utesäglig längtan — längtan efter ro och vila. Men finner

jag denna vila i nattens famn? Kanske, kanske icke. Sömnens ängel, som går över jorden, de trötta och sjukas vän, kan han måhända hjälpa mig undan tankarnas och känslornas sällsamma virveldans?

»O, så grips jag av längtan att flytta dithän» — —

Varthän? Är det icke manne till det underbara land, där en evig, aldrig störd kärlek brinner, där träden aldrig fälla löven eller vissna, där ingen hungrar eller törstar, där ingen tår flyter utför bleknad kind, och där döden ej mera härskar?

O, heliga aftonlugn! Underbara kvällsfrid! Så förde du då min tanke hän över jordegruset mot högre mål, till det oförligenliga, det sant ideella.

Så skyndar jag att stilla mitt oroliga hjärta inför honom, som danat allt och som även lät kvällens skuggor falla. Mitt hjärta jublar honom till mötes vid tanken på hans underbara verk samt hans välgärningar mot mig och allt skapat.

— — — — Så hava de rastlösa, irrande tankarna funnit ro, och jag vilar så stilla i nattens famn.

Minnen och intryck från en ungdomskurs i Kristiania.

Svenska Missionsförbundet har, som vi alla veta, under sin relativt korta tillvaro visat en synnerligen stor utvecklingsförmåga och inneboende livskraft. Det har varit som en livets källa under nu snart en mansålder och haft ett utomordentligt stort inflytande på

konferens. Den hölls i Narvik. Det finnes också ett ungdomsförbund med namnet Norges Frimissions Ungdomsförbund, förkortat till N. F. U.

Detta höll sitt tredje årsmöte tillsammans med Förbundets på samma sätt, som det plägar ske här hemma i Sverige.

Carl Johansgatan och Stortorget i Kristiania.

vårt folks religiösa liv. Svenska Missionsförbundets snabba frammarsch har kanske endast överträffats av dess ungdomsförbunds.

De skandinaviska länderna stå ju varandra nära i många hänseenden, och det var därför helt naturligt, att de frikyrkliga idéerna skulle taga form och gestalt i dem alla. Utom i Sverige finnes det både i Norge, Finland och Danmark frikyrkliga samfund, motsvarande Missionsförbundet hemma hos oss.

I Norge kunde det Norska Missionsförbundet eller Norges Frimission, som det också kallas, i år avhålla sin 31:a års-

Det norska ungdomsförbundet har nu också börjat anordna ungdomskurser enligt samma principer, som dem vi följa inom S. M. U. Låt oss hoppas, att resultatet hos våra norska bröder måtte bli lika gott som hos oss. Den första av dessa kurser, vid vilken undertecknad hade förmånen att få närvara, hölls i Kristiania den 30 sept.—3 okt. i år. Det var en intressant och givande kurs. Deltagareantalet var ju icke så stort, men till gengäld fanns det folk från vitt skilda trakter av landet. Och det var ju det viktigaste. Ty så kunde det, som menas med en sådan kurs, bliva bekantgjort för vidare kretsar,

än om många kommit från endast en eller blott några få platser.

Arbetet under kursdagarna fortgick ungefär på samma sätt som vid kurser inom S. M. U. Lördagseftermiddagen var ämnad för utfärd till den bekanta Holmenkollen, som ligger norr om staden. På grund av regnväder måste den dock inställas, och endast några stycken av oss gjorde en tur dit upp. Därifrån har man en vacker utsikt över staden. Bland andra nyheter var också den, att de ansett sig böra avskilja en timme till föredrag och diskussion om tobaksbrukets skadlighet. Det hava vi, så vitt jag vet, ej haft på någon S. M. U:s kurs, fast det nog kunde vara behöfligt även här. Ty det är förfärligt, vad även många troende äro försänkta i träldom under tobaken. En hel del av dem ge säkerligen ut mer för tobak än för Guds verk bland människor, och sådant är icke att taga sitt lärjungaskap med det allvar, som Jesus kräver.

En del åskådningsmaterial för missionsstudiet hade de också förfärdigat. Det vore säkert bra, om vi i våra missionsstudiekretsar sökte åstadkomma litet med av den sorten. Det är märkvärdigt, vad man kan göra mycket även med de enklaste hjälpmedel, bara man försöker.

Det norska ungdomsförbundet står ju på sätt och viss endast i början av sitt arbete. Men jag fick det intrycket, att de börjat bra, och att stora utvecklingsmöjligheter finnas. Låt oss hoppas, att de skola gå segrande fram under dagar, som komma.

De skandinaviska länderna ha för det mesta stått främmande och likgiltiga för varandra. Ibland ha också fiendskap och

krig rått dem emellan. Det har länt dem alla till skada. Ty de höra samman som nära släktingar och grannar. Gud har så ordnat. Och vad Gud har sammanfogat, böra människor icke åtskilja.

Mitt i den allmänna striden nationerna emellan ha de skandinaviska folken börjat närma sig varandra i frid och endräkt. Välsignad vare den man, som först gav impulsen till denna gärning. Ty den gärningen är en hoppets morgongryning, som bådard inbrottet av en ny dag. Må den aldrig släckas i söndring och strid.

Många gånger har jag tänkt förut, och den tanken tränger sig på mig i dag med ännu större makt: borde icke de kristna, frikyrkliga ungdomsorganisationerna i de skandinaviska länderna hava mera gemenskap inbördes härefter, än vad de hittills haft. Säkerligen skulle det bli oss alla till glädje och gagn. Det är kanske olämpligt att nu och här diskutera formerna för en sådan gemenskap. Det behöves icke heller, ty finnes blott viljan, torde det icke bli svårt att finna den lämpliga formen.

Så är kursen i Kristiania ett minne blott, men ett angenämt och löftesrikt sådant.

De norska vännernas nästa kurs blir i Skien någon gång under loppet av november månad innevarande år.

Det är svårt att avstå från nöjet att tala något om den norska huvudstaden. Men vi få lämna det till en annan gång för att ej bli för mångordiga nu. Därför ha vi blott medtagit en liten vy från stadens centrum. Den kan ju alltid ge läsaren någon antydning om stadens utseende.

A. A—n.

En avväpnad svärjare.

En s. k. »bättre herre» besökte en gång en gruva och svor vid minsta anledning. Den gruvarbetare, som ledsagade honom, var troende. Han led mycket av detta råa språk och väntade på ett lämpligt tillfälle för att säga, vad han tänkte. När de drogos upp, frågade herrn hånande: »Om det är

så långt ned till ditt arbete, huru långt är det då till helvetet?» — »Det vet jag icke», svarade gruvarbetaren, »men säkert är, att om tåget, som drar upp oss, skulle brista, så skulle herrn vara där inom en minut.» Det tog skruv, och den »bättre herrn» var sedan moltyst under hela tiden.

Inför döden.

För U. F. V. Av Maria Friman.

Lden park, som låg intill kronofogde Wallténs villa, gingo tvenne unga män i ett livfullt samtal. De disputerade icke med varandra, utan vad den ena sade, det sade och tyckte ock den andra. Rickard Walltén var son till kronofogden med samma namn samt årsgammal underlöjtnant, och Åke Kastenson hade nyss fått rättighet att bära den vita studentmössan och vistades under sommarmånaderna såsom informator hos en lantbrukare, vars egendom låg alldeles intill kronofogdens villa.

Ynglingarnas samtalsämne var på sätt och vis av religiös art, ty de anförde än ett, än ett annat, som stod i bibeln, var mindes de ej så noga.

»Far och mor», sade Rickard bland annat, »äro ju, som det heter, högkyrkliga och ha således kyrkan till sin nådestol. Dit har jag måst följa dem varje söndag och sitta och strida mot sömnen och längta efter prästens för mig mest kära ord: amen. De där kyrkopromenaderna höll jag i med, tills jag var stora gossen för att göra mina föräldrar till viljes, men så småningom strejkade jag en och annan söndag, och när jag så kom hem från akademien som välbeställd student, sade jag far och mor, att jag ej vidare ville gå och höra på prästen i den stora buren.»

De båda ynglingarna skrattade nu ett klingande skratt, och Åke frågade: »Vad sade väl din pappa om det? Han lär ju vara en sträng man.» — »Han blev ju arg, förstås, men som jag redan då hade krigarmodet i mitt bröst, blev jag ej rädd, utan log åt de moralkakor han knådade ihop åt mig, och nu har jag min fulla frihet.»

»Jag tror», sade Åke, »att de s. k. frikyrkliga eller läsarna dock äro svårare att komma ut för än de högkyrkliga. Medlemmarna av den där familjen Stamgren, som jag nu är informator hos, äro riktiga religionsfantaster. Jag har redan

varit i strid med dem flera gånger, men de ge sig inte.»

»Ja, de där, tala inte om dylika skrymtare och skenheliga fariseer. Mina föräldrar kunna icke alls med dem och vilja icke ha dem i sin umgängeskrets, trots att de ha ett fint och präktigt hem och lära vara bildat folk. De äro ju det?»

»Ja, för all del, det är sannt både det ena och det andra, och jag har intet att klaga över, bara de ville låta mig vara i fred för sina omvändelseförsök.»

»Åh, snäs bara till dem med kraft. Dylika människor äro mesar.»

»Ja, det hade jag nog lust till, men jag har gent emot dem litet självanklagelser, ty jag har lurat dem för att få denna plats.»

»Lurat — på vad sätt då?»

»Jo», sade Åke ej utan förlägenhet, »i den annons, i vilken herr Stamgren annonserade efter en informator för sina pojkar, stod, att endast troende studenter borde anmäla sig. Jag behövde en informatorsplats för sommaren men blev litet villrådig för det där ordet: *troende* och visste ej rätt, om jag skulle svara på annonsen eller ej, och talade därför med min morbror om saken. Men han bara skämtade över mina betänkligheter och sade bland annat: 'du tror ju på en hel del, min gosse, du tror ju, att du är din fars son och att jag är din mammas bror, alltså är du ju troende och kan gott svara på den där annonsen', och det gjorde jag och fick verkligen platsen.»

»Och så kom du för detta i klämman?»

»Ja, men ej till en början, ty jag spelade min roll bra. Jag satt både morgon och kväll med knäppta händer och hängande huvud och hörde på deras andaktsmöten. Men fast jag ej sade något, varken mot eller med, vädrade de sig snart nog till, att jag ej hade några läsa-retag i mig. Och så tog sig patron Stamgren en rannsaktionsstund med mig, och

då måste jag säga rent ut, vart jag hörde. Det var riktigt obehagligt.»

»Kan nog förstå det. Du kom väl på retur?»

»Nej, Stamgren ville jag skulle stanna, ty han såg nog, vad jag som lärare för hans pojkar dugde till, och dessutom får jag säga, att han uppförde sig mycket humant. Men han begärde mitt hedersord på, att jag icke skulle tala ett ord med hans gossar i något, som rörde religionen, och så befriade han mig från religionsundervisningen. Den överlämnade han i stället åt deras äldsta dotter, den tjuguariga Hulda.»

»Jaså, hon, den lilla gullmaniga fålen, är även hon läsare?»

»Ja, det vill jag lova, och det hetsigare än både far och mor. Jag har hela tiden förstått, att hon ville åt mig för att förkunna sina andliga åsikter, men jag har skickligt undgått henne tills i går kväll, då vi hade en styv debatt tillsammans.»

»Jag hoppas, att du icke blev övervunnen och icke blir det framgent, ty den lilla gullhåriga lintotten kan åtminstone ej med sin fågring locka någon till sig.»

»Hå, vad det angår, så är flickan ej utan behag, men till följd av sina läsaregriller är hon oskadliggjord för mig, hur hon än lägger an.»

»Jaså, hon lägger an! Ja, jag kan tro det, ty sådana gossar som Åke Kastenson växa ej på var buske.» Rickard skrattade, och Åke instämde däri.

»I går», sade den sistnämnde, »trodde den lilla huldran, att hon riktigt skulle klämma mig. Hon hade nämligen varit på besök hos en ung karl, som låg för döden. Han hade, så berättade hon, varit fritänkare och förnekat allt, vad bibeln säger, men nu med döden för ögonen lär han, för att begagna flickans uttryck, känt evighetsanden inom sin dödshydda och kommit i stor ångest över, vart den skulle komma, då den icke finge bo kvar i sin gamla bostad, och så sade hon, att det kommer att gå med de flesta, då de stå vid livsgränsen, och menade, fast hon icke vågade säga det, att så skulle det ock gå med mig, om jag dessförinnan ej gjorde

bot och bättring. Vad tror du om den saken?»

»Jag har icke mera än en tro och tanke härutinnan, och det är, att jag med mod och lugn skall se döden i ögonen utan att blinka och det utan både bot och bättring eller några religiösa samvetsskrupler. Jag skulle anse det fegt och ovärdigt, om jag, en krigaresjäl, låge och pustade på dödsbädden över, vad som sedan skulle komma, d. v. s. om det givnes något *sedan*.»

Åke gick tyst en stund, sedan sade han med någon skygghet i ton och blick:

»Du kanske icke tror på, att människan äger en odödlig själ, eller att det finnes ett liv efter detta?»

»Där jag icke funnit några bevis, där kan jag ingenting tro», svarade han snävt.

Många år hade gått sedan denna vackra sommardag, och nu var det höst med kulen himmel och gula löv.

Sakta och försiktigt leddes ingenjör Åke Kastenson upp för lasarettets trappa. Vid en eldsvåda, som rasat hela dagen, hade han blivit skadad och sårad. När han av läkaren blivit behandlad, infördes han i ett enskilt rum och bäddades ner.

»Nu kännes det väl mycket bättre?» sade sjuksköterskan, när hon pysslat om honom och stod färdig att lämna rummet. »Om en timma kommer jag igen, och då skall ingenjören få något rogvande, så att ni kan få en lugn natt.»

»Tack, syster, det kan jag behöva efter denna svåra dag.»

Då ingenjören blev ensam, slöt han sina ögon och knäppte samman händerna, under det han sakta viskade: »Tack, gode Gud, att du bevarat mina käras liv och att du gav mig kraft att rädda dem undan eldens fador!»

Han låg sedan en stund liksom i dvala, tills han helt uppvaknade vid ljudet av tunga suckar, åtföljda av några klagande ord, som tydligt kommo från andra sidan väggen.

»En sjuk stackare», sade ingenjören för sig själv, »jag undrar, om han skall komma att störa mig i natt.»

Det blev tyst därinne i andra rummet en stund, men så kommo suckarna åter och nu med ord, som tydligt hördes genom den tunna väggen.

»Finnes det ingen, ingen, som kan visa mig vägen?»

Så blev det åter tyst. »En sjuk, som yrar», tänkte ingenjören.

De tunga suckarna och klagande orden kommo åter och åter, och ingenjören började känna sig nervös och orolig.

Hans första fråga till sköterskan, när hon kom åter, gällde den patient, som låg vägg om vägg med honom och var så orolig.

»Det är så synd om den stackarn», sade hon, »ty han lider ej blott till kroppen utan ock till själen. Här har han nu legat för ett svårt lidande flera veckor men varit rätt lugn, ty han har trott, att han skulle bli återställd till hälsan. Men när han märkte, att han blev sämre och sämre, bad han doktorn att ärligt säga, om han hade något hopp, och på sin bestämda begäran fick han det svaret, att han icke hade många dagar kvar att leva, och då började hans oro.»

»Vad består den i? Vill han inte dö?»

»Det har han icke sagt. Det som nu grämer honom är det, att han snart skall gå in i den mörka evigheten utan att ha sin sak klar med Gud. I dag på morgonen frågade jag honom, om han inte ville, att jag skulle sända bud efter vår präst, som är så lärd och predikar så vackert, men han sade tvärt nej. Han sade sig känna honom och visste, att han hörde till de nya, vad han menade med *de nya*, vet jag inte. Och så frågade han, om det ibland patienterna här på lasarettet inte fanns någon troende. Men då jag sade, att de nog trodde på Gud allihop, blev han missnöjd och frågade skarpt, om här var någon läsare. Jag sade, att som väl är finnes här ingen sådan för närvarande.»

»Blev han belåten med det svaret, att ingen läsare fanns?»

»Nej, besynnerligt nog, det blev han inte. Han suckade, när han trodde, att ingen hörde honom.»

»Stackars man», sade ingenjören med en sorgsen blick och tillade lågt och liksom för sig själv: »I morgon skall jag besöka honom.»

Sjuksystemen gav nu ingenjören den rogivande medicinen, hon lovat, och lämnade därefter rummet. Det blev för en stund tyst på andra sidan väggen, och därunder föll Kastenson i en lätt slummer, som varade ett par timmar. Men det första, han därefter hörde, voro suckar och enstaka ord från den sjuke på andra sidan väggen. (Forts.)

Ungdomen och hösten.

Tänker man på dessa två begrepp — ungdomen och hösten — märker man snart den olikhet, ja, den kontrast, som finnes dem emellan. Otivelaktigt tänker mången: Vad har hösten att skaffa med ungdomen? Och svaret blir: — Ingenting. Ungdomen — ljus, varm, livskraftig. Hösten — mörk, kall, döende. Ungdomen och våren — det är harmoni, ty båda kännetecknas av spirande livskraft. Detta är sant. Och dock, om vi tänka närmare efter, skola vi finna, att även hösten har betydelse för de unga: Gud vill *lära* ungdomen något genom hösten. Han vill *varna för lättsinne och tanklöshet*. En lättsinnig och tanklös ungdom är ingen glädjande företeelse. Vid ingen tidpunkt i livet frestas man så mycket att glömma livets *allvar* som i ungdomstiden. Denna frestelse är fullt så farlig som varje annan frestelse, och hösten ger oss en årlig påminnelse om att vara på vår vakt emot den.

Livets allvar utesluter icke glädjen. Tvärtom, det *befäster* den. Det gör den mera motståndskraftig. Och det är väl, ty har man i sin ungdomsyra aldrig tagit med i beräkningen livets allvarsstunder, så sättes glädjen på hårda prov, och det är icke alltid, som den består provet. Glädje utan allvar *är* icke glädje, den bär med orätt detta namn. Det är lättsinne. Men på lättsinne kommer man icke långt, allra minst till himmelen. För att glädjen

skall få något värde, måste den äga allvarsrets tyngd. Eljest går det med den, som med agnarna. Den blåser bort.

Höstens ansikte är prägladt av djupa allvarsdrag. Förgängelsen har skrivit sin teckenskrift på dess panna. Den skriften är läsbar för både gammal och ung, och icke minst ungdomen har *nytta* av att läsa den.

Men Gud låter oss också förstå, vad det är, som förgås. Livet dör — det *lekamliga*, icke det eviga. Det eviga livet är i Kristus, och *han* kan icke dö. Han är densamme såväl i höstens mulna dag som i vårens ljusa, och den glädje, jag äger i honom, faller icke till marken med det gulnade lövet. Så giver hösten de unga en maning att söka detta liv i Kristus just därigenom, att den påvisar och illustrerar det lekamliga livets otillräcklighet och undergång.

Lycklig den ungdom, som aktar på *den* maningen.
Fritz Hagenfors.

Ett beväringssminne.

När jag år 19 — fullgjorde min värnplikt, hade jag en tid till min närmaste förman en konstapel G—. Det var en kraftig ung man, men han förde ett utsvävande liv.

Vi hade inte varit på lägerplatsen många dagar, förrän han tillfrågade mig, om jag var troende eller religiös, som han uttryckte sig. När jag svarade honom, att så var, sade han: »Det är bäst att låta de där tankarna fara strax, för det går ändå inte i längden att hålla ut. I militärlivet passar det inte att vara religiös.» Jag svarade honom: »Om jag håller mig nära Herren, så är jag förvissad om, att han är mäktig att bevara mig även här». Han berättade då för mig, att han kände en annan beväring, som börjat med samma föresatser, men som snart blev lik flertalet av kamraterna och varken frågade efter Gud eller hans ord.

Vid ett annat tillfälle frågade jag konstapeln, om det var om sig själv han

talat. Han medgav då efter någon tvekan att så var fallet. Det smärtade mig att höra detta, och jag sade till honom, att jag hoppades, att Herren återigen skulle återfinna sin förlorade son och föra honom till samma lyckliga ställning, som han hade haft förut. Men något sådant kunde han ej tro om sig, sade han. Han ville inte tro, att han någonsin mer skulle få så vanvettiga tankar.

Tiden gick. Av det liv han förde, ådrog han sig en av dessa förskräckliga sjukdomar, som ofta bliva följderna av ett utsvävande liv. Han måste till sjukhuset och låg där länge under läkarevård och utskrevs därifrån till sist som frisk. När han så slutat vid regementet, reste han till sitt hem.

Då sedermera en väckelse gick över hans hemtrakt, blev också han gripen därav och förd från mörkret till Guds underbara ljus. Han blev nu en lycklig Jesu lärjunge och förenade sig med de troende på platsen.

Hans hälsa var dock bruten, och av en förkylning, som tillkom, lades han ned på sjukbädden, från vilken han aldrig uppstod. Han var dock nöjd och klagade aldrig, trots de svåra plågorna. Även sedan han förlorat medvetandet, sjöng han och bad till Gud, och han fick gå hem i frid.

Denna händelse har blivit nedskreven med särskild tanke på eder, troende bröder, som skola in vid regementena. Visen edra kamrater från början både i ord och handling, att I ären Jesu efterföljare. Börjen ej att ge efter, ty då är det svårt att vända om, utan visen ren flagg. Försöken att få reda på de troende kamraterna och umgås med dem! Gån till Soldathemmet och uppmanen edra icke troende kamrater att följa med. Dessa hem utgöra en verklig fristad i det bullrande kasärnlivet, och de äro av oskattbart värde.

Och vad jag vill säga till eder, bröder i vapenrocken, det vill jag säga till alla troende unga vänner: Vaken! »Räds att frestarn lägger snaran, Där du minst förmodar faran, Sådan är hans sed, Vaka, själ, och bed!»

N. J.

Vad få vi hoppas?

Hösten kommit. Skyar dölja
stjärnornas och solens gång.
Vredgad stänker havets bölja
upp vid stormens kämpasång.
All naturens krafter vändas
åt att döda och att dö,
tills förstörelsen fulländas
i den kalla vinterns snö.

Nu, då sommar'ns prakt försvinner
med en stum förtviplans bön,
får jag tro, att livet brinner
dock inunder djupa snön?
Får jag tro, att något räddas
över till ett annat år
av vad nu i drivan bäddas
från en glad och solig vår?

Ja, så vill jag även fråga
nu i folkens vredesstund,
nu, när jorden står i låga,
skakande uppå sin grund.
Skola idealen värjas
i den stund, då härjar'n går?
Skola livets värden bärgas
över till den nya vår?

Vi få tro och vi få hoppas
mitt i vinterstorm och strid,
att, som livet åter knoppas
i en ny och solig tid,
så skall efter domens timma
mänskligheten åter fri
se en solig morgon glimma,
fylld av frid och harmoni.

Vi få tro, att Gud förbliver
och att än det goda rår.
Vi få tro, att Herren giver
nåd åt den, med honom står.
Vi få tro, att allt bevaras,
som ett evigt värde har,
och en gång i ljus förklaras,
skönare än förr det var.

Teodor.

Studiekretsars missionsaftnar.

I ett föregående nr av U. F. V. framkastades en tanke om att våra missions- och bibelstudiekretsar borde anordna särskilda missionsaftnar för hela ungdomsföreningen. Sedan dess har jag haft glädjen närvara vid en sådan afton.

En studiekrets, tillhörande Immanuelskyrkans ungdomskrets i Stockholm, har förliden vinter genomgått boken "Det muhammedanska problemet". Söndagen den 10 okt. hade ungdomsföreningen anordnat en missionsafton, då medlemmarna i nämnda studiekrets utförde var sitt 10-minuters-nummer.

Den förste talade om kretsens studiearbete och ändamålet med aftonens möte. Den andre visade oss på den stora missionskartan islams oerhörda utbredning. En tredje gav oss en levnadsteckning och biografi av Muhammed. Så en efter annan, tills vi fingo höra om vår egen Turkestanmission. Den siste talaren tillkännagav, att nya studiekretsar komma att bildas. Det kändes, att intresset härför hade stigit betydligt under kvällen. Därom vittnade ock den kollekt på över 73 kr., som upptogs för vår mission bland muhammedanerna i Ost-Turkestan.

Det var en mycket givande och värmande missionsstund, som hos de närvarande väckte förståelse och även hänförelse för missionsstudiet enligt kretsметоден.

Om programmet delats på t. ex. två aftnar, torde behållningen ha blivit ändå större.

Vi ha velat referera denna missionsafton, som, så långt vi veta, är den första i sitt slag inom S. M. U., för att därmed mana andra våra studiekretsar och ungdomsföreningar att göra sammalunda.

S. M. F.

Ungdomskursen på Gottland,

som vi tänkt kunna hålla den 1—5 dec., ha vi i brist på tid nödgats framflytta till senare delen av jan. 1916. Vidare om kursen längre fram.

S. M. F.

Meddelanden

till tidningen adresseras: Red. av U. F. V., Sv. Missionsförbundets Exp., Stockholm C.
Brev och skrivelser, som röra S. M. U., adresseras: S. M. U:s expedition, Barnhusg. 10, Stockholm C.

Var god observera detta!

Th. A.

Askersunds ungdomsförening Tro och hopp höll ett större ungdoms- och missionsmöte i Frälsningsarméns lokal i Askersund sönd. den 19 sept. Emedan missionsföreningen i Askersund står i saknad av eget missionshus, måste ovannämnda lokal hyras. På f. m.

ningens sekreterare m. fl. Dessutom förekom samtal över åtskilliga frågor rörande den troende ungdomen och dess arbete för Herren, varjämte diskuterades ett förslag angående bildandet av en ungdomskrets för traktens ungdomsföreningar. Något beslut

Ungdomsföreningen Tro och hopp, Askersund.

talade föreningens ordf., Er. Karlsson, samt pred. And. Bergius, Vretstorp, och Nat. Sandén, Zinkgruvan. Kl. 3 e. m. var missionsfest anordnad, omväxlande med korta föredrag, musik och sång samt kaffeservering. Mötet var talrikt besökt.

Ungdomsförening Tro och hopp, av vilken ett gruppkort är infört i dagens nummer av U. F. V., har 25 medlemmar och är ansluten till S. M. U.

Järforsens kristl. ungdomsförening hade sönd. den 3 okt. anordnat enskilt ungdomsmöte i Järforsens missionshus, till vilket ett tiotal ungdomsföreningar från såväl Jönköpings som Kalmar län inbjudits. Föredrag hölls av disponent P. W. Johansson, före-

härom fattades icke vid detta möte. Under middagsrasten serverades kaffe och smörgåsar. Järforsens sångkör tjänade med sång och musik.

Björklinge kristl. ungdomsförening vill på detta sätt presentera sig för U. F. V:s läsare. (Se sista bilden på nästa sida.) Den bildades den 12 febr. 1910, då 24 unga män och kvinnor ingingo i densamma. Medlemsantalet är nu 34.

Inkomsterna under femårsperioden ha varit 1,207 kr., vilket fördelats till församlingen på platsen, hednamissionen och ungdomsverksamheten. Ungdomsföreningens ställning till församlingen är god, och de flesta av ungdomsföreningens medlemmar tillhöra även församlingen. Föreningen är anslu-

Särna kristl. ungdomsförening.

Särna kristl. ungdomsförening, som härmed presenteras för U. F. V:s läsare, bildades i januari 1909, då 15 medlemmar ingingo i densamma. F. n. är medlemsantalet 31. Föreningen är ansluten till Dalarnes Ansgarieförenings ungdomsförbund samt till S. M. U.

• *Ungdomsklassen, Borås.* Det var en strålände glad skara ungdom i åldern 13—17 år, som samlades till invigning av sitt nya gemensamma "ungdomshem" sönd. den 19 sept. kl. 7 e. m. i Immanuelskyrkan i Borås. Inte var det underligt, att glädje lyste i allas ögon — deras önskan att få ett "juniorhem" eller

Hjo brödräfsamlings ungdomsförbund.

ten till S. M. U. och till Upplands kristliga ungdomsförbund.

Hjo brödräfsamlings ungdomsförbund, som bildades år 1906, presenteras härmed för U. F. V:s läsekrets. Förbundet har omkring 90 medlemmar, av vilka de flesta även tillhöra församlingen. Den årliga omsättningssumman belöper sig till 1,200 å 1,400 kr. Största beloppen gå till församlingskassan och till S. M. U:s hednamission. Årligen hålles i juli månad ett större ungdoms- och missionsmöte, vilket räknas som en av de betydelsefullaste sammankomsterna på orten och brukar samla tusentals deltagare. Förbundet är anslutet till S. M. U.

"ungdomshem" till stånd hade ju gått i fullbordan. Enkelt och anspråkslöst är det — består blott av ett större rum med

Björklinge kr. ungdomsförening.

tambur, men här skulle de unga få känna sig som hemma, här skulle de komma att mötas till bönestunder, bibelstudier och missionsstudier, här skulle de tillsammans med sin ledare få diskutera en hel del frågor, som gömma sig inom de unga just i de åren, här skulle de komma att möta förståelse, där de i många fall eljest gå oförstådda. Var det då underligt, att allas ögon strålade och att alla kände sig tillfreds?

Invgningstalet hölls av kand. Bruno Nyström. Dessutom talade några av missionsföreningens styrelses medlemmar till de unga. Ungdomsklassens sångkör bidrog med sång.

Kl. 5 e. m. hade ungdomsklassen anordnat offentlig ungdomsfest i Immanuelskyrkans stora sal med föredrag av kand. Bruno Nyström över ämnet: "Vad vi vilja". För övrigt utfördes programmet av de unga själva. Mycket folk hade kommit tillstädes.

Ungdomsklassen, som bildades för ett par år sedan, räknar nu omkring 70 medlemmar, därav ett 30-tal gossar.

*

PROGRAM

för

Svenska Missionsförbundets Ungdoms kvartalsmöte

i

Missionskyrkan, Falun,

Söndagen den 21 nov. 1915.

Kl. 10,30 f. m.—12,30. Inl. av pastor *E. J. W. Granath*. Pred. av distriktsförest. *P. Nilsson*. Ungdomsföredrag av kand. *Bruno Nyström*.

Kl. 1 e. m. Barnpredikan av missionär *S. M. Fredén*.

Kl. 4—6 e. m. Föredrag av *Nyström, Fredén* och *Nilsson*.

Kl. 8 e. m. Ungdomsfest. Kaffe, sång, musik och korta tal av *Nyström* och *Fredén*. Entré 35 öre.

På f. och e. m. kollekt för *S. M. U.* Närliggande ungdomsföreningar inbjudas hjärtligt. En var hälsas välkommen!

•

Litteraturanmälan.

Ansgarius. Illustrerad missionskalender. Utgiven av Svenska Missionsförbundet. Redigerad av missionssekreterare *Wilh. Sjöholm*. Tionde årgången 1915. Pris kart. 1: 50, klotb. 2 kr. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm C.*

Den välkända kalendern är som vanligt omväxlande, intressant och värdefull, rikt

illustrerad, tryckt på gott papper och fint inbunden. Ur innehållet må nämnas: En biografi över den under året hemgångna sångerskan *Fanny Crosby*, En minnesteckning över missionsföreståndaren dr *E. J. Ekman*, Svar på frågan "hur jag blev missionär" av 11 av våra äldre kvinnliga missionärer, Bilder av de från Missionsskolan under året utgångna eleverna jämte biografiska data, Missionsbilder, Poem av *August Bohman*, *Gustaf Tjellström* m. fl.

Kalendern är förtjänt av en mycket stor spridning. All behållning på densamma tillfaller missionen.

Herren är from. Betraktelser över Davids 25:e psalm. Av *P. Waldenström*. Ny genomsedd och delvis omarbetad upplaga. Pris 1: 50. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm C.*

Boken "Herren är from" är känd och älskad av många tusen missionsvänner i vårt land. Nu har den utkommit i en ny upplaga, som vad tryck, papper och band angår är så *fin*, att den kan pryda vilken boksamling som helst. I boken finnes författarens porträtt, mycket väl utfört. Vad innehållet beträffar må endast sägas, att det är bland det bästa, som finnes på vårt språk. Boken lämpar sig förträffligt till namnsdags-, födelsedags-, bröllops- och varje annan minnesdagsgåva till anförvanter och vänner ävensom till julklapp. Den borde ock finnas i varje ungdomsförenings bibliotek.

Th. A.

Ett rikt ungdomsliv. Av *Robert E. Speer*. Övers. från engelskan. Andra omarb. uppl. Pris 1 krona. *Sveriges Kristl. Studentrörelses Förlag*.

"Guds Ande vilar över den boken", har någon sagt om Speers förträffliga lilla skrift. För min egen del vet jag knappast någon bok, som så är ägnad att väcka troende unga mäns längtan efter större helighet i vardagslivets mångahanda och mer kraft inför dess frestelser än just "Ett rikt ungdomsliv". Det ljus, som faller från skildringens älskliga föremål, den 24-årige *Hugh Beaver*, värmer hjärtat med oemotståndlig makt. *Beaver* är ingen uppiktad romanhjärte, utan han var en personlighet, som levde i vår egen tid och hade att kämpa samma livets allvarliga kamp som vi. Men hans kristendom blev slutligen sådan, att det sades om honom, att den som sett *Beaver* hade också sett *Jesus Kristus*, så som denne sällan uppenbarar sig i ett människoliv.

Att sprida en sådan bok blir, synes det mig, en verklig missionsgärning.

Josef Roth.

•